

DIARI DE BUJA

JUNY - SETEMBRE 1983

BOLLETI INFORMATIU DE L'OBRA CULTURAL BALEAR PER ALS SOCIS
DELEGACIO DE BUGER: Carrer Major, 4, 1.er

CAPÇALERA

¿"COMUNITAT AUTONOMA"?

—UN SOMNI—

Això era i no era... un poble mig endormisscat i esmortait, desganat i descregut. Un poble que jugava a veure qui dels seus habitants viuria més tranquil i còmode..., a l'esquena de l'altre. On la facilitat —no dic la felicitat— era un camí que tothom seguia per arribar a la pròpia tanca. On les coses comunes, les coses de tots, eran menystingudes. Un poble que no era poble. Era i no era, per desgràcia.

Un bon dia, el despertador de la història el desvetlà: arriba l'hora, amics! Podem avançar, podem esser més nosaltres, sense tantes traves des de fora. I un grupet de lluitadors, ja d'antic, pogueren somniar una terra més nostra, un Puig Major més nostre, només nostre, unes platges blaves i netes nostres també, una llengua i cultura nostrades de rel fonda de centúries... I en mig d'entrebancs de tot tipus, posaren les pedres —les re-posaren— d'un Govern, un Parlament, un Consell i una Justícia nostres; d'un canostre..., perquè pogués esser ca-tothom. Un ca-nostre obert de pinte en ample. Un ca-nostre hospitalari i acollidor d'amics i de forasters, de propis i d'estranyers. I pensaren en la història de sang i d'or, feta de segles, de lluites i de germanors, teixida amb barres que no borrasin el pas; ans el contrari, fossin pont de comunicació. Dibuijaren sols i llunes, estels i nits clares... Cregueren i adoraren l'autonomia, és a dir, el poble que es fa poble de bon de veres i per sempre. Així era...

Passaren uns dies, molts pocs dies... I el somni es desfé empès per la gent del poble que ni creien en el poble, ni creien en la cultura, ni creien en l'home, ni creien en la història. I les mallorquines canyes dels antics saquers i d'espolsar metles i garrofes, es tornaren canyelles. I els cirerers mallorquins, de fruita sana i ben dolça, es tornaven cirerols estranyers, de sava envellida, eixorcs...

I la pedra, somniada per l'edifici de l'autonomia, la posaren un bon dia, un mal dia del 83, com a llosa pesada damunt aspiracions i lluites, esforços i dèries. Les lloses damunt la tomba poden durar dies, setmanes, mesos, anys. Però mai per sempre. És injust que la Comunitat Autònoma —així es diu ara— sigui comandada pels qui no hi creuen, ni la senten, ni la volen. I és trist i penós a la vegada. Per això mateix esmicolarem la llosa i resorgirem com a poble, més conscient i més fort, si no ens hi adormim una vegada més, si dels somnis en feim eipes per a la tasca concreta i diària.

Això és ara, i, no era. Això haguera pogut ser. Això, amics, serà. I podrem cantar un dia, i contar als nostres nets, això que ara no era..., va esser: un poble.

Mallorca, Menorca, Eivissa ballen i somnien juntes.

EL GOVERN DEL DESENCIS

per JOSEP MOLL MARQUES

Després d'un simulacre de negociació, el recent-nat partit d'En Jeroni Albertí ha imposat la seva llei i les seves condicions a "Alianza Popular", i la nostra autonomia ha començat el seu difícil camí pilotjada per un govern minoritari de dretes, ultraconservador i incapaç d'entendre i d'assumir l'autonomia. No és, per tant, estrany que la reacció davant la formació del primer govern autònom de les Illes Balears hagi estat, de forma generalitzada, una reacció de frustració i desencís.

Aquest és un fet que certament no pot sorprendre si es contempla referit als sectors progressistes de la nostra comunitat, que veuen tancada momentàniament tota possibilitat de què es practiqui a les nostres illes una política que obri als nostres ciutadans nous camins cap a nivells més alts de benestar comunitari; o als sectors cultes, que veuen intronitzats en els càrrecs de màxima responsabilitat de govern a típics representants de l'obscurantisme més abominable; o als sectors nacionalistes, que veuen com serà d'impossible, amb aquest govern, la urgent tasca de conscienciació del nostre poble respecte de quines són les seves arrels, i per tant la

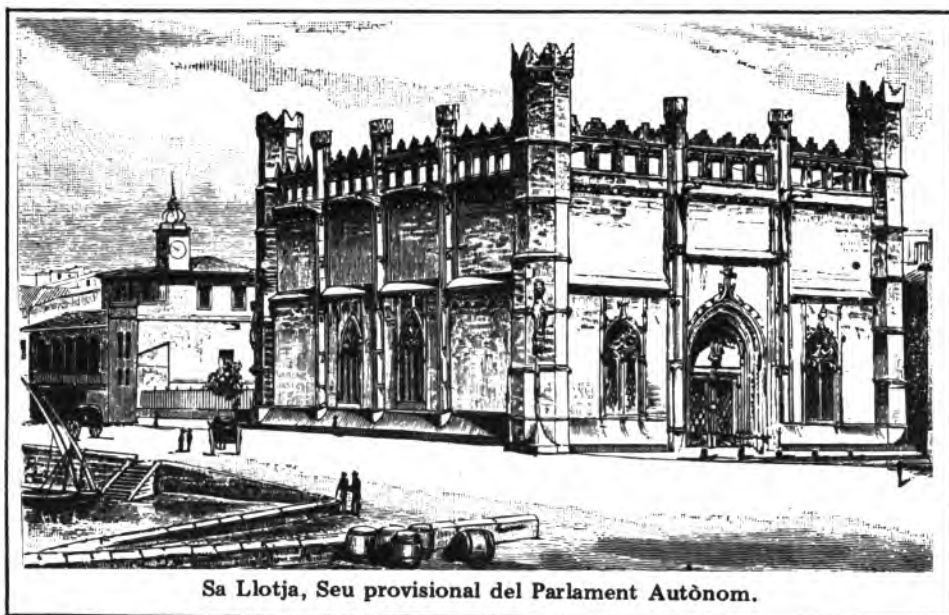
seva via de projecció cap al futur.

Tot això, tanmateix, no té res de sorprenent. Un poble al qual no s'ha permès adquirir consciència sobre aquests fets ha dictat un veredict electoral que fa possible que governin els qui, de sempre, han volgut impedir que l'adquirís, perquè saben que el dia que això arribi perdran els seus injustos privilegis. El fet és evidentment lamentable pels qui pensen que fer poble, tasca fonamental dels polítics, esdevé ara, de moment, impossible. Però no és sorprenent. Lo sorprenent és la manca total d'entusiasme, ni tan sols de satisfacció, amb què el govern del flamant President Cañellas ha estat acollit pels mateixos sectors més interessats en tenir a les nostres illes un govern conservador.

Llevat de la insignificant minoria d'incondicionals més o manco convençuts, que no són conservadors com a resultat d'una anàlisi lúcida de quins són els seus autèntics interessos i de la decisió de defensar-los egoïstament, sinó com a resultat de la seva pròpia ignorància que els fa incapaçs de reconèixer-los i per tant els fa lluitar per uns interessos que no són els seus; llevat d'aquesta minoria, dic, cap dels sectors socials

que utilitza a "Alianza Popular" per a la defensa dels seus interessos no ha manifestat cap casta d'entusiasme, no ja públicament (la manca de manifestacions públiques de satisfacció podria respondre a una tàctica de no destapar la llebre), sinó ni tan sols privadament. Ben al contrari: En privat, a cau d'orella, gent significativa del món empresarial conservador de les nostres illes (perquè també tenim un món empresarial una mica més progressista, que està aborronat) ha manifestat ja els seus recels i el seu escepticisme respecte de la capacitat del nou govern autònom per defensar eficaçment les canongies dels sectors privilegiats de la nostra societat.

Pitjor encara: El primer govern autònom de les Illes Balears ha nascut rodejat no sols d'escepticisme, sinó fins i tot marcat pel rebuig unànime de totes les forcs polítiques representades en el Parlament Autònom, que amb major o menor contundència varen coincidir en qualificar de dolent el programa de govern que havia exposat el candidat a President. Ni tan sols sabem si aquest programa compta amb el suport del grup parlamentari aliancista, perquè el seu portaveu a la sessió d'investidura no va explicitar (i no diguem ja argumentar) aquest suport a la seva intervenció, que va ésser dedicada més aviat a comentar amb fada frivolitat els arguments aportats pels altres portaveus. Certament hi va haver tres grups polítics que, després d'haver manifestat la seva disconformitat amb el programa del candidat, li varen donar el seu vot de confiança per dur-lo a terme. Però això ja és una altra qüestió, que si bé és digna d'una anàlisi més reposada, no modifica en absolut el diagnòstic fet al programa i l'equip del President Cañellas: Estam en presència del govern del desencís.

Sa Llotja, Seu provisional del Parlament Autònom.

ORDENANZAS MUNICIPALES DE BUGER - 1872

Considerant de gran interés les Ordenances Municipals que foren aprovades a l'any 1872, les publicam aquí gràcies a la transcripció literal feta pel Mossèn Joan Ferrer Alemany.

(CONTINUACIÓ)

- Art.º 28.—Todo joven o muchacho que juegue por la calle, plaza o paseo a la pelota, peonza, y otros que incomoden el libre tránsito será multado en 1 peseta.
- Art.º 29.—El que dañe monumentos, adornos, edificios, acequias, cañerías, surtidores, arbolado de los paseos, caminos empedrados, así públicos como particulares, incurrirá en la multa de 10 pesetas.
- Art.º 30.—Se prohíben absolutamente las encerradas y el disparar armas de fuego dentro la población bajo la multa de 10 pesetas.
- Art.º 31.—Se prohíben también los fuegos de pólvora y artificiales de todas clases sin permiso de la Autoridad, bajo la multa de 10 pesetas.
- Art.º 32.—No se permiten a no ser mediante permiso, hogueras por las calles de las que se acostumbra por San Antonio, San Pedro u otros días del año, bajo multa de 4 pesetas.
- Art.º 33.—Los propietarios de casas en las que no haya sumideros o comunes, deberán construirlos inmediatamente, bajo multa de 5 pesetas.
- Art.º 34.—No se permite limpiar letrinas en los meses de Abril hasta Octubre, ambos inclusive, sin el competente permiso de la Autoridad en cuyo caso no podrá la obra surar más que desde las doce de la noche a las cuatro de la madrugada. En los demás meses del año podrá principiarse a las once y deberá acabarse a las cinco debiendo dejar siempre bien tapados los agujeros aun que haya de regirse la obra en la noche siguiente. El contraventor incurrirá en la multa de 1 á 10 pesetas.
- Art.º 35.—El que quiera sacar al campo las inmundicias de las espresadas letrinas, deberá efectuarlo dentro la primera hora después de haber salido el so. Tanto el dueño de aquellas, como el carretero que las conduzcan incurrirán en la multa de 5 pesetas si lo efectúan a distinta hora.
- Art.º 36.—Se prohíbe amontonar estiércol en el recinto de la población por más tiempo que el absolutamente necesario para ser recogido por las estercoleras. Igualmente se prohíbe el depositarlo a menor distancia de cien metros de la última casa del pueblo, todo bajo la multa de 5 pesetas.
- Art.º 37.—Los carros que conduzcan el estiércol deberán ir acondicionados de modo que no pueda caérseles parte de la carga durante el tránsito incurriendo en caso contrario los conductores en la multa de 2 pesetas.
- Art.º 38.—Sin permiso de la Autoridad no se podrán criar cerdos dentro de la población, bajo la multa de 2 pesetas.
- Art.º 39.—No se permiten en los umbrales de las casas corderos, gallinas, pavos u otros animales: ni por las calles el que transiten caballerías sin ir acompañadas, bajo la multa a su dueño de 2 pesetas.
- Art.º 40.—Durante los meses que la Autoridad disponga, ningún perro podrá salir a la calle sin bozal; pero en todo tiempo deberán usarlo los mastines, los de presa y otras castas semejantes. Estos últimos deberán llevarse sujetos con cadenas o cuerdas, bajo multa a sus dueños de 2 pesetas.
- Art.º 41.—Se prohíbe lavar ropa en los parages destinados a observar los ganados, como también el echar en los pozos y fuentes públicas y particulares o en las acequias de las mismas cosa alguna que pueda malear o enturbiar el agua, bajo la multa de 10 pesetas.
- Art.º 42.—Todo el que quiera establecer fonda, posada, café, mesón, taberna, botellería o cualquier otro puesto público, dará aviso previo a la Autoridad, bajo la multa de 5 pesetas.
- Art.º 43.—Los que tengan fondas, mesones o posadas, deberán llevar un registro de las personas que pasen a vivir en ellas y anotarán también el día de su salida bajo la multa de 2 pesetas.
- Art.º 44.—Los cafés se cerrarán a las once de la noche desde primero de octubre hasta fin de marzo, y a las doce desde primero de abril hasta último de setiembre bajo la multa de 10 pesetas.
- Art.º 45.—Las tabernas y botellerías deberán cerrarse a las diez de la noche desde primero de octubre hasta fin de marzo, y a las once desde primero de abril hasta fin de setiembre, bajo igual multa del artículo anterior.
- Art.º 46.—Solo se permiten en los cafés los juegos lícitos y honestos. En las tabernas y botellerías quedan prohibidos todos, bajo multa de 7 pesetas.
- Art.º 47.—Será detenido hasta por veinte horas y multado, en 5 pesetas todo borracho que se encuentre por las calles, en cafés, tabernas o casaz donde se vendan licores, y en 5 pesetas el dueño del establecimiento donde su hubiere embriagado.
- Art.º 48.—En ninguna casa se permitirán juegos de invite, suerte, azar, ni otro alguno de los prohibidos por las leyes. La infracción será castigada con 15 pesetas de multa a los dueños ó encargados de las casas, y con 10 pesetas a cada uno de los jugadores, cuyos nombres se publicarán además en el Boletín Oficial.

L'AMO EN TOMEU SAP QUÈ VOL

Ja riu el sol!

L'amo En Tomeu, pagès d'arrel,
bé sap què vol:
salut i pau i un tros de cel!

Voldria, pels quatre fills,
la seva dona i la llar,
un món obert, sens perills,
i vida per estimar.

Un sementer profitós
per a granar-hi bon blat;
i un horitzó lluminós
d'esperança i veritat.

Voldria que el pes dels anys,
recordant la joventut,
maduràs tots els afanys
en fruit sà de plenitud.

Que mai a la nostra taula
no hi manqui ni el pa ni el vi,
ni la veu ni la paraula
del gran poble mallorquí.

Colossal voldria un arc
des del Tomir a Formentor...
—Tomeu, ¿què no faràs llarg?
—L'arc de l'eterna claror.

L'arc que encengui la victòria
dins el riu del pensament,
l'arc generós de la història,
l'arc de l'ànima potent.

L'amo En Tomeu, conrador,
voldria un dòcil cavall,
per fer la feina millor
i trescar tota la vall.

I voldria el cirerer
sempre curull de robins;
i amb el cor ben falaguer,
recórrer tots els camins.

Que la generositat
fos espai, mar, continent,
seny, amor i llibertat
i llum de l'enteniment.

Voldria esser lluitador
amb la força dels molins;
i més goig i germanor
per a tots els mallorquins.

Voldria aturar la guerra
i sembrar per tot la pau.
—Tomeu, posa els peus en terra.
—En terra, amic, quan tot cau?

Voldria arrencar d'arrel
tot l'odi i tota mentida,
perquè l'home fos fidel
a la terra i a la vida.

Somriu el sol!
Ja va enrunat l'amo En Tomeu.
Mes, sap què vol:
salut i pau i el cel, que és seu!

MIQUEL BOTA TOTXO

Pollença, Pau.

FESTES POPULARS

Sa Festa d'es Jai una vegada més va constituir un èxit, tant d'organització com de públic i va merèixer els comentaris més elogiosos de part dels assistents de fora i del poble en general.

D'entre tots els actes hem de destacar el concert-homenatge que va tenir lloc a l'església parroquial de Sant Pere dedicat als components de la banda de música que es va mantenir des de l'any 1909 al 1936. La major part dels músics ja són morts, però encara hi pogueren assistir alguns dels components, naturalment ja d'edat avançada, els quals agraïren emocionadament aquest acte d'homenatge.

L'acte va començar després de la missa concelebrada que va esser presidida pel nostre amic i col·laborador Mossén Joan Pons Payeras, el qual a més a més, era nét d'un dels components de la banda, ja mort.

Les parts cantades de la missa van anar a càrrec del Cor Parroquial que va actuar amb gran encert sota la batuta del seu prestigiós director Joan Siquier Torrens.

Després de la missa la Banda

de Música d'Inca ens va oferir un magnífic concert dedicat als seus col·legues bugerrons.

Acte seguit, el President de l'Obra Cultural Balear, Sr. Josep M. Llompart de la Peña, amb un emotiu parlament va fer una mica la història de la nostra banda i va destacar el valor cultural d'empreses com la que dugueren a terme els creadors de la banda. La llavor que sembraren aquests homes ha donat els seus fruits i n'és una bona prova l'afició musical que hi ha en el nostre poble i la quantitat de paisans nostres que actuen en formacions musicals fins i tot provincials. Citarem entre ells els germans Siquier, els Obrador, els Amengual (Tomeu, Bernadí i Rafel).

A continuació va tenir lloc l'entrega dels diplomes commemoratius als homenatjats o als seus familiars. El parlament d'ofertament de l'homenatge va anar a càrrec de l'organitzador de l'acte, el nostre amic Miquel Pericàs, que va fer vessar llàgrimes d'emoció a la majoria dels assistents, va esser agraït amb un llarg aplaudiment.

Els diplomes varen esser entregats pel Rvd. Sr. Guillem Ramis,

pel Sr. Batle, Sr. Miquel Amengual, pel President de l'Obra Cultural Balear Sr. Josep M. Llompart, pel Secretari de l'Obra Cultural Balear de Búger Sr. A. Llull, pel Rvd. Sr. Joan Pons Payeras, pel Tresorer Sr. Antoni Matías, pel Secretari Tècnic de l'obra Cultural Balear Sr. Pau Llabrés i pel propi organitzador Sr. Miquel Pericàs.

Un altre acte digne d'esser destacat dins la mateixa festa va esser la Diada Ciclista, organitzada pel nostre paisà Joan Soler Barreia amb la generosa i extraordinària col·laboració del Club "2 Perellons". Va tenir lloc dia 1 de maig i va constituir un èxit sense precedents.

El dinar de germanor, que va reunir més de 400 comensals i l'actuació del grup folklòric "Aires de Montision" de Porreres juntament amb el grup de ball de bot de Búger i l'arribada d'es Jai, personificat en l'amo En Pep Bollandí, varen posar punt final al programa de les festes, que una vegada més ens ha ofert l'Obra Cultural Balear de Búger.

Amb molta animació es celebraren les "Festes d'Es Jai"

Diversos aspectes de les passades i animades "Festes des Jai", de 1983

LA SENYERA DE L'ESTAT, FILLA DE LES QUATRE BARRES

Fins al regnat de Felip V (1700-1746) no hi havia una veritadera bandera "d'Espanya", puix la multiplicitat de regnes i senyorijs, així com el sistema de llevar els regiments, en què cada general pagava i mantenia els seus homes i, per tant, els armava, vestia i abanderava com millor li semblava, feia impossible la total uniformitat.

Com dèiem amb Felip V s'unifiquen els colors i, en certa forma, podia considerar-se com a senyera de l'Estat, la Marina i l'Exèrcit (que no són el mateix) la blanca amb l'escut del monarca al centre, si bé la Marina s'estimà més continuar emprant l'escut quarterat de castellans i lleons¹ i l'Exèrcit la creu de Sant Andreu, també anomenada "pals de Borgonya", que s'emprava des dels temps de Carles V.

Però les Espanyes, França, Nàpols, Sicília, Parma i Toscana estaven governades pels reis de la Casa de Borbó i totes elles tenien senyeres molt semblants que, al mateix temps, també eren similars a la de la Marina britànica, i això feia que en cas de guerra se produïssen moltes confusions a la mar.

Per tot això Carles III a 1785 proposà emprar, única i exclusivament per a l'Armada de guerra espanyola, una bandera diferent, triada mitjançant concurs.

D'entre tots els models presentats el ministre de Marina, N'Antoni Valdés, en trià dotze, que ara són a la vitrina XVIII del Museu Naval, Madrid, les quals foren presentades al Rei perquè escollís.

Es decidí per R. D. de 28 de maig triar la vermella i groga en tres franjes horitzontals, essent la d'enmig, la groga, el doble d'amplada de les altres dues.

S'encarregà la confecció de la primera partida al mallorquí Joan Nicolau, que guanyà l'encàrrec per concurs.

L'any 1793 s'estengué el seu ús a les places i castells marítims, drassanes, arsenals i quarters.

Durant la guerra d'Independència les tropes de terra començaren a emprar-la de manera informal, tal vegada perquè era més bona de fer que la seva pròpia i més diferenciable de la francesa.

A 1843, és a dir, quan sols feia deu anys que s'havia suprimit el Regne de Mallorca, durant les guerres carlines, com aquests darrers adoptassin per senyera la tradicional, és a dir, la de Sant

Andreu, Isabel II ordenà que la bandera de la Marina creada per Carles III esdevingués també de l'Exèrcit i de l'Estat.

Si bé ja existia des de 1868, fins el 14 d'abril de 1931 no onejà oficialment la de tres colors, anomenada "republicana", amb les tres franjes d'igual amplada i substituint la vermella inferior per una altra de morada.

L'any 1938 es restablí de nou la que des de 1843 fou senyera de l'Estat —és a dir, que actualment no té més que 140 anys, mentre que la de les quatre barres en té unss nou-cents.

Fins aquí la història.

El problema comença quan volem trobar significat als colors.

Es evident que una senyera per a la Marina havia d'esser visible a grans distancies, per tant no podia emprar-se el blau, el verd, ni el blanc, que era, justament, el color que se desitjava suprimir.

Ara bé, diuen alguns que quan Carles III es decidí per ella no tingué en compte les quatre barres catalanes, de tantes tradició marinera i que tantas victòries assolí —encara l'emprà Carles V a l'empresa nord-africana i En Joan d'Austria a Lepanto—.

Per a altres, pel contrari, aquest Rei, que abans d'esser-ho de les Espanyes ho havia estat de Nàpols, antiga possessió de la Corona d'Aragó, lloc on onejaven des de l'Edat Mitja les barres, tengué aquestes molt en compte, com sembla demostrar-ho la senyera de la marina mercant espanyola i la de l'antic Regne de Lucca, també a Itàlia, així com la de Sicília, altra antiga possessió catalana.

Per als primers els colors i la disposició de les franjes deriven dels escuts de Castella (vermell i groc), Lleó (púrpura i blanc), Navarra (vermell, groc i verd) i, com no, la Corona d'Aragó, i de la senyera particular dels galions d'Espanya.

Nogensmenys, una de les més importants obres científiques del món, si bé o especialitzada en vexil·lologia, l'Enciclopèdia Universal Ilustrada Europea Americana de Espasa Calpe (96 toms) diu en el seu article "bandera" (tom 7, p. 522) que, efectivament, la senyera de l'Estat s'origina en les barres catalanes.

Així ho asseguren també els regionalistes de l'Associació per la Cultura de Mallorca, autors de

l'Almanac de les Lletres per a 1926, p. 30, i Daniel Martínez Ferrando a la seva "Guia Sentimental de Mallorca" p. 29.

Per això, qui ofén les barres ofén de forma indirecta la d'Espanya, filla seva, i viceversa.

Finalment, sols diré que el canvi de senyera de 1931 se justificà dient que se feia, justament, perquè representàs tota Espanya: el vermell i groc de les barres i Navarra i el morat de les dues Castelles i Lleó.

A més de les obres citades s'ha consultat: diversos gravats de banderes mundials dels segles XVIII i XIX; d'Antonio Canovas del Castillo: "De la escarapela roja y las banderas y divisas usadas en España"; "La Alhambra", revista quincenal de artes y letras, any IX n.º 201 (30 de juliol de 1906), p. 315; Julián Suárez Inclán: "Banderas y estandartes de los Cuerpos Militares (1907); i de F. Fernández Bethencourt: "Historia Genealógica y Heráldica de la Monarquía Española".

JOSEP SEGURA I SALADO

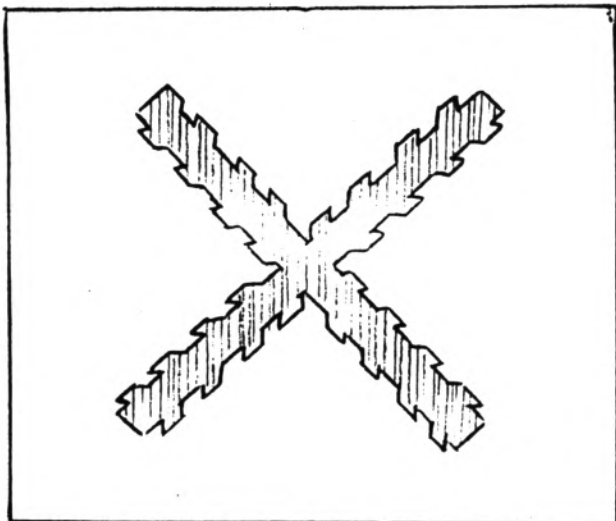
de l'Institut Argentí de Ciències Genealògiques, de l'Honorable Col·legi Heràldic de la Ciutat de Buenos Aires, i de l'Honorable Col·legi Heràldic de la Província de Buenos Aires.

Aquest article és dedicat a la persona que de forma incívica va protagonitzar l'ofensa a la bandera quadribarrada pròpia de quatre comunitats autònomes com son Aragó, Catalunya, València i Balears.

Aquesta persona, pel càrrec que ocupa, té el deure ineludible de saber que les banderes i símbols de les comunitats autònomes han d'esser respectades tal com mana la Constitució.

¹ Per ésser la marina de Castella i de Lleó la que va descobrir Amèrica i no "Espanya", que no existia.

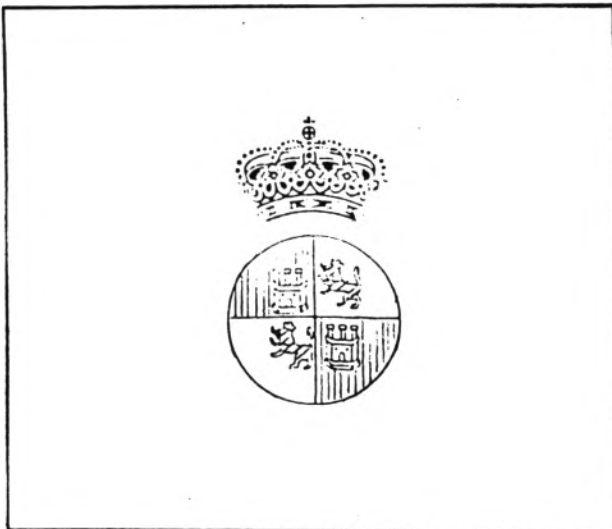
A més, fins a 1923 no fou obligatori que a l'escut de l'Estat hi figurassen els símbols de les nacions que formaren els "Estats Units d'Espanya": els pals d'Aragó, Catalunya, València i Balears, les cadenes de Navarra i Euzkadi, i la magrana del Regne de Granada, despreciant així i donant de banda a tan extenses regions, com si no formassin part del conjunt, i imposant-los, per contra, uns símbols que no eren els seus.

1

1.—Els pals de Borgonya. Els colors, tant els de la creu com el del fons, variaven (així l'Artilleria emprava el blanc, els sapadors, el púrpura...) Des de 1704 s'uniformitzà en vermell per a la creu i blanc, color dels Borbons, pel fons.

2

2.—Bandera de la Reial Armada abans de 1785. La del Rei era igual sens més que afegir l'escusó de Borbó i el Toisó.

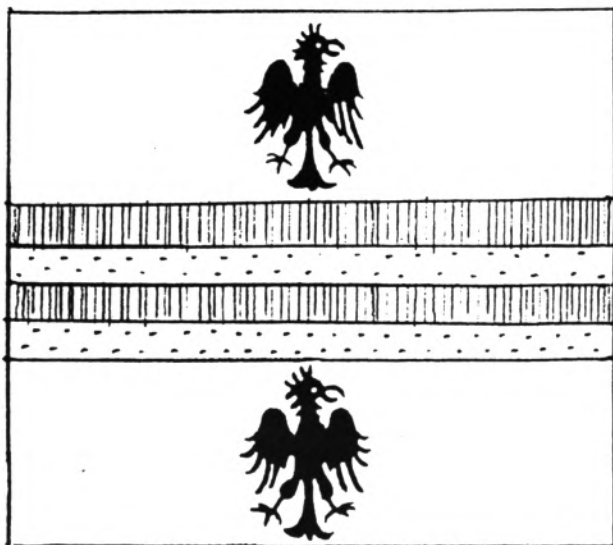

blanc

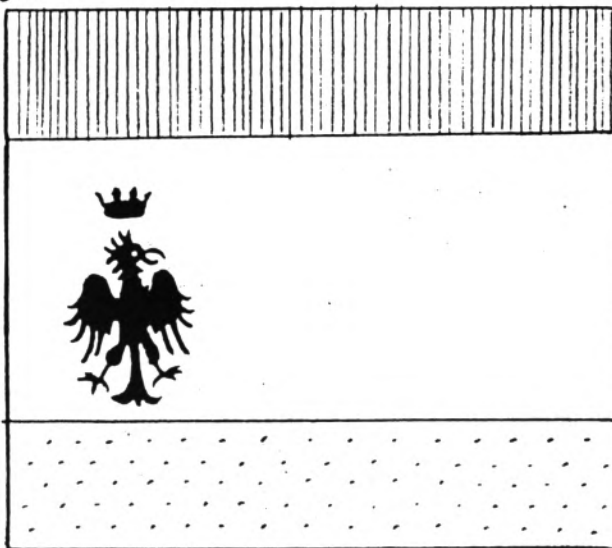
vermell

3

3.—Senyera del Regne de Sicília (1756).

4

4.—Bandera dels galions d'Espanya (1756).

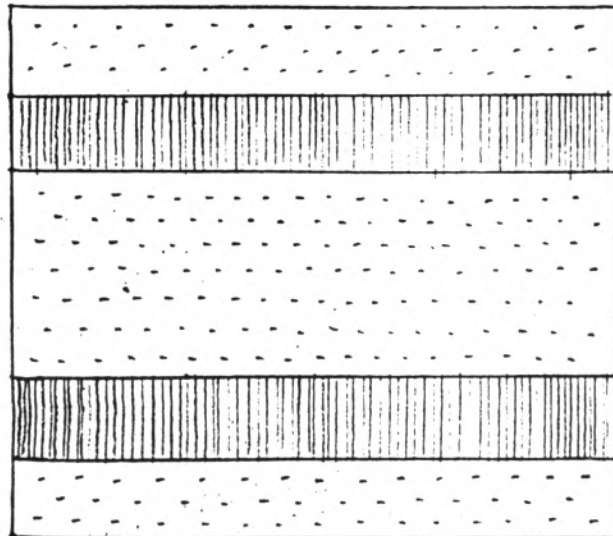

negre

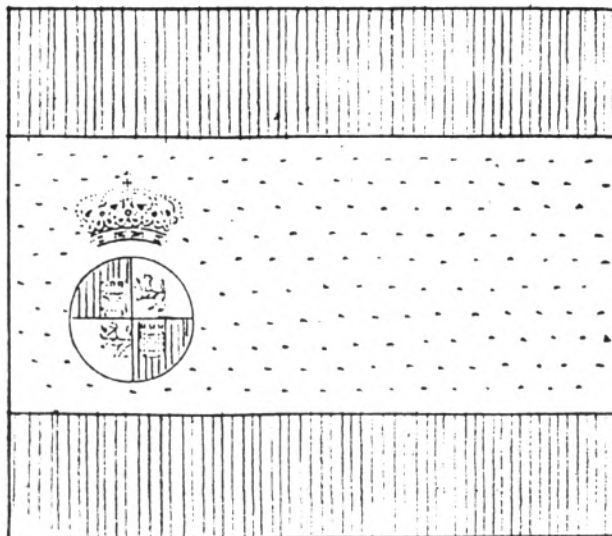
groc

5

5.—Bandera de la marina mercant espanyola i del Regne de Lucca.

6

6.—Senyera per a la marina de guerra aprovada per Carles III.

NECROLÒGIQUES

A l'edat de 77 anys, ens ha deixat l'amo En Pep Capó Payeras, més conegut per "En Pep Fumeta", amic nostre de tota la vida. Gràcies a ell vàrem poder recobrar la tradicional Festa des Jai, ja que com tots sabem, aquesta festa se celebra a una de les seves finques. Fa uns quants anys, en començar les gestions per restablir la festa, un dels primers que vàrem entrevistar els organitzadors va ésser l'amo En Pep, per sobre si podíem comptar amb la seva col·laboració i, sense pensar-s'ho gens ni una mica, es va posar a la nostra completa disposició. El seu record entre nosaltres serà perenne i esperam poder-ho demostrar ben aviat.

A tots els seus familiars, especialment al seu nebot Gabriel, el nostre més sentit condol.

Pere Capó Torrens ha mort als 83 anys d'edat. Era més conegut per l'amo En Pere de Ca'n Prom. Va ésser un gran artesà de la construcció, que, juntament amb els també ja desapareguts l'amo En Serrano, En Jordi Pericàs, En Joan Alzina, En Jaume Gamundí, En Sebastià Siquier i alguns altres formaven una gran família dins el ram de la construcció, homes d'una gran professionalitat, com ja no en queden per desgràcia. Ell ha estat el darrer de la família a què ens hem referit.

Ja retirat de la feina feia anys, en els seus moments d'oci se dedicava a la construcció de cossiols i jardineres fetes a base de copinyes de mar i caragolins, vertaderes obres d'art, que regalava a les seves amistats.

Rebin el nostre viu condol els seus familiars, especialment la seva viuda Joana-Aina i els seus fills Bàrbara i Gabriel, i el seu nét, amic i col·laborador nostre Bartomeu.

Francisco Sánchez Casas. Encara que no era bugerró de naixement, feia molts d'anys que vivia entre nosaltres i per l'afabilitat del seu tracte s'havia fet apreciar per tothom. Enviam el nostre condol a la seva viuda Angela Montero i als seus fills Francesc, Josep, Amparo i Josefa.

Mateu Bibiloni Juan, Mestre Nacional jubilat, que va morir a Palma als 79 anys. Si el recordam damunt el nostre periòdic, és perquè durant 16 anys va exercir el seu càrrec de mestre en el nostre poble. Són molts, per tant els homes de Búger que el recordaran amb agraïment per la formació i ensenyances que d'ell varen rebre. Des d'aquestes pàgines enviam el nostre condol a la seva viuda, als seus fills i a tots els altres familiars seus.

FESTES DE SANT PERE

Lamentant-ho molt, no podem dir de les nostres festes patronals, lo mateix que hem dit de Sa Festa d'es Jai. Bastaria dir que han passat amb més pena que glòria i que durant molt de temps es recordaran pel cúmul de desençerts i per una total desorganització.

Si alguna cosa podem destacar, ha d'ésser la novetat de la Banda de Cornetes i Tambors, el concurs de judo dels nins de l'escola d'EGB, que va ésser un èxit, i l'actuació del grup "Cucorba" i, a més a més, la inauguració de la Pista Poliesportiva amb l'assistència del President del Consell Insular de Mallorca Excm. Sr. Jeroni Albertí, i encara hi podem afegir el castell de focs artificials que enguany va ésser molt millor que en els anys anteriors.

De la resta val més no parlar-ne, encara que qualcú vulgui suposar lo contrari.

A pesar de tot, és molt d'agrair la col·laboració d'unes persones

que són les que s'han carregat amb el pes de la feina. Ens referim al Tinent d'Alcalde J. Cladera, al Regidor pel PSOE J. Hernández, a l'Oficial Major de l'Ajuntament M. Perelló i al Guàrdia Municipal Gabriel Capó. I, abans d'acabar no ens queda sinó demanar un vot de censura per al Regidor J. Morro d'AP, el qual essent el President de la Comissió de Festes, no va aparèixer en cap moment a cap acte de les festes. Reconeixem, però, que no tota la culpa és seva, sinó més aviat del qui el va nomenar per presidir la Comissió.

Un altre any ja seran millors. Així ho esperam i ho desitjam.

No podem acabar aquesta ressenya sense fer una referència a un acte incívic que va tenir lloc en el transcurs d'un dels actes, que va consistir en una ofensa greu a la bandera quadribarrada, símbol de quatre comunitats autònomes, com són Aragó, Catalunya, País Valencià i Balears.

U. C. D., U. M. Partit Reformista?

Abans de comandar un partit regionalista va ser President de diverses entitats empresarials i cíviques i, en canvi, les eleccions, li han atorgat funcions de bidell. Les urnes han posat a les seves mans les claus de l'esperança i de la decepció i ha filat prim abans de decidir-se a emprar-ne una o l'altra per obrir la porta del Parlament. Al cap i a la fi ha decidit fer rodar la clau al pany de la porta blava. Per decidir això, no calia que aquest home es buidàs el cap.

Sense dubte, tot decidint-se per l'opció AP, l'ex-President Albertí, s'ha equivocat en rodó. Si UM s'amarava de nacionalisme acollint en el seu si, homes que presumeixen de llur actitud nacionalista com són Santiago Coll, Pere J. Morey i el propi Jeroni Albertí, per tal d'aixecar un pont que permetés a la dreta més reaccionària i centralista d'Espanya comandar el primer Parlament de les Illes, més els hagués convengut quedar-se a ca seva. Tant ells com nosaltres —els electors— n'hauríem sortit guanyant.

I ho dic amb fermesa, perquè no hi ha cap excusa capaç de fer-nos engolir el mal tràngol —que això és i no altra cosa— de veure la nostra terra en mans d'unes persones que històricament —amb una o altra camisa sobre la pell— l'han oprimida.

Amb un poc d'imaginació —i Jeroni Albertí ha demostrat altres vegades posseir-ne amb excreix— era possible que quallàs un pacte de progrés entorn a les sigles UM-PSOE-PSM. L'estructuració industrial, la creació de nous llocs de treball, l'actualització de l'agricultura, la normalització lingüística i la defensa del patrimoni cultural i ecològic, són anhels que poden assumir tant l'esquerra com aquelles opcions que s'han denominat dreta civilitzada.

No obstant això, UM ha optat per donar suport electoral a un partit, AP, que no pretén altra cosa més que seguir fent política continuista. I quan dic continuista, pens en uns anys de deixadesa que han estat a punt d'ensorrar de manera irremeiable, la nostra consciència de poble.

LLORENÇ CAPELLA